

potom se bode lahko tudi v ljubljanskem okraju prašičja kuga razširila. To naj se torej strogo prepove.

Gorjani pravi, da je kaznen za prestopke proti naredbam višjih oblastnih preizk. — Neki kupec, ki je več sto prašičev spravil čez mejo je bil kaznovan s 40 gl. Je li potem čudno, če se prašičja kuga ne more zatreti.

Deželni živinozdravnik Wagner obljublja, da bode vlada strogo postopala in zlasti kontumacijski čas podaljšala. Merodajni krogi pa naj podučujejo ljudstvo, da bode spolnovalo natančneje postavna določila.

Tajnik Pirc obžaluje, da je izgubila naša dežela precejšen dohodek, ker imamo prašičjo kugo. Prodalo se je iz dežele prašičev vsako leto za več ko 1 milijon gl. Da se je kuga zanesla v deželo, so krivi kmetovalci sami. Ljudje mislijo, da so vse naredbe vlade same sitnosti. Celo v dveh časopisih sta dopisnika postopanje vlade obsojala in hujskala proti njenim naredbam. Ako ljudstvo prav nič storiti neče, da bi se ubranilo nesreče in vsa postavna določila sovraži, potem se ni čuditi, če je prišla kuga v deželo.

Predlog mokronoške podružnice se na to vprejme.

(Konec sledi.)

Kmetijske raznoterosti.

Proti muham. Muhe po letu grozno grizejo konje, posebno, če je kje konj kaj odrignen. Muhe se odženo, ako se v pol litra vode ulije kakih 20 gramov karbolne kisline in se s tem živalim obmijejo odrignena in razpikana mesta.

Krmljenje konj s koruzo. Vselej naj se preide polagoma od ovsenega na koruzno krmljenje. Koruza naj se, predno se pokrmi, 24 ur v vodi namaka, ali se pa da konjem poprej vode piti, predno se jim da koruze. Največ kornze se jim da zvečer. Sveža koruza se ne sme dajati konjem. 1 del koruze tečeje zaleže, kakor 6 delov ovsa.

Kako uporne vole ali krave dalje spraviti. Uporne vole ali krave dalje spraviti je velika težava. Tepenje nič ne pomaga. Marsikako govedo se da rajši ubiti nego bi ustalo. Dobro je govedi dati prsti ali tobaka v nos. Govedo začne kihati in pri tem vstane.

Poučni in zabavni del.

Krištof Kolumb.

(Zgodovinski roman. Ruski spisal E. Šreknič.)

(Dalje.)

Četrto poglavje.

Pred junto (zborom).

Na visokem holmu, ki strmo pada proti morju, ponosno stoji Penja di Cintra, priljubljeno letno bivališče portugalskih kraljev. Fantastično kot stara nemška balada, domišljeno kot arabske pripovedke je sezidano to poslopje, s katerim je združeno toliko znamenitih zgodovinskih spominov. Že zračna arhitektura priča, da je mavriški stavbar zgradil to čarobno poslopje in je Janez II., ki se zmatra za osnovatelja Penje, le predelal stari dvorec maverskih sulvanov zunaj mesta. Prekrasni vrtovi, pravi Armidini

vrtovi, ki ga obdajajo, dajo mu še večjo mičnost. Naposled pa lepalega dovršuje krasoto te stavbe vzhodnega uma. Na zapadu se pred okni grada razprostira brezmejna površina Atlantskega morja, na severu je valeče hribovje pasa Estramadure, na jugu se vzdigujejo pa mični vrhovi Sierre Cintre in na vzhodu leži 28 ur oddaljena hrupna Lizbona.

Umljivo je, da so portugalski vladarji v začetku pomladi hiteli ostaviti prašno mesto in se podali v grad zunaj mesta. Tako je storil tudi kralj Janez II. drugo leto potem, ko je prišel veliki Genučan v Lizbono. Pomlad še ni bila nikakor prav nastopila, že je kralj z vsem dvorom se preselil v Penjo di Cintro. Tu sem so morali prihajati prositelji, tu se je zbrala junta, vrhovni zbor portugalski.

Nekega majskega dne je v salonih bilo jako živo. Prositelji in dvorniki hodili so semtertja in vsak je imel svoje skrbi. Vsak je nezaupno gledal soseda in si mislil, če ne bode poleg njega stoječ prositelj nasprotnik, ki mu zagradi pot, ali ga pa pusti na strani.

Umljivo je, da so se pri tacih razmerah pogledi vseh obrnili na visoko postavo prišedšega Krištofa Kolumba. Drug drugemu so tiho pripovedovali, kaj vedo in sodijo o Kolumbu. Le malo se mu jih je približalo, ko se je ponosno usel v kot kraljevega salona, večina mu je obrnila hrbet in se mu neprijazno posmehovala.

— Poznate li dobro tega gospoda? — rekel je neki prositelj sosedu.

— Kdo pa ne pozna Krištofa Kolumba v vsej Lizboni? — rekel je drugi.

— Hoče nam pokazati najbližjo pot v Indijo — rekel je tretji.

— Napolniti hoče svojo prazno mošnjo s portugalskimi cekini! Ha! ha! ha!

— Slepar je, ki hoče ljudi spraviti v pogubo — rekel je prvi.

— Tega ne rečem, — pravi drugi — njegovi zemljevidi suhe zemlje in morja, so jako umetno narisani, če tudi se jako odločujejo od starih, in so obrnili nase pozornost učenjakov.

— Zemljevidov najbrž ni risal on, ampak njegov brat Jernej, kateri se vedno suče po ribiških naselbinah in meša glave lepim deklicam.

— Mogoče — odgovoril je tovariš, a tudi Kolumb sam je jako spreten in izveden v svoji stvari. Nedavno sem ogledoval njegove narisane zemljevide, in od tega časa mi je simpatičen.

— Če je tako izveden, kakor govorite, si je pač že pridobil lepo premoženje?

— Nikakor ne. Prej je ubog nego bogat — odgovoril je zagovarjalec. — Kakor sem slišal, je nedavno se celo zadolžiti moral. Ne obupa pa vendar ne, če tudi ga je nedavno zadela huda zguba — umrla mu je soproga, katero je tako goreče ljubil.